

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๒๓๑๐๑

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ผู้สอน

ครูแรมเดือน บุญชู

เรื่อง

การอ่านจับใจความ วรรณกรรมท้องถิ่น

ภาษาไทย

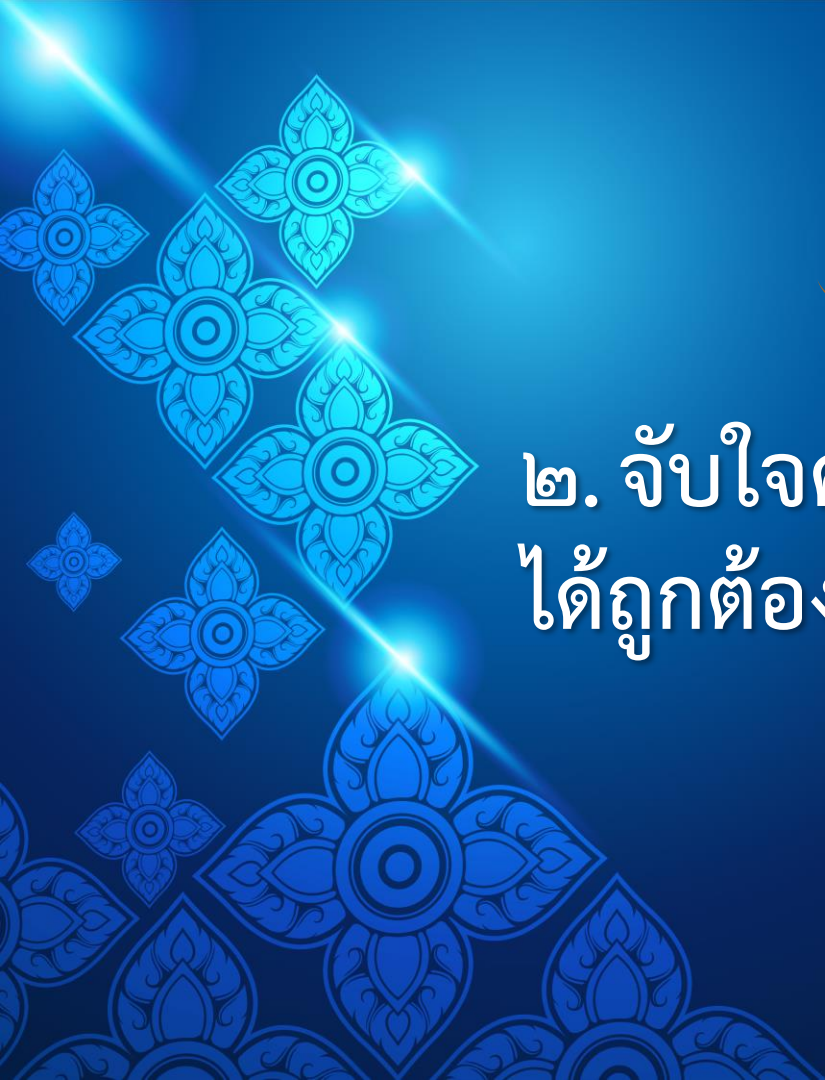
มัธยมศึกษาปีที่ ๓

การอ่านจับใจความ
วรรณกรรมท้องถิ่น

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. อธิบายหลักการอ่านจับใจความสำคัญ
วรรณกรรมท้องถิ่นได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

๒. จับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน
ได้ถูกต้อง

An illustration featuring four children and a teacher. On the left, four children (two boys and two girls) are peeking over a large white rectangular sign. They are all smiling and looking towards the right. The boy on the far left is wearing a green and white striped shirt. The girl next to him is wearing an orange shirt. The boy next to her is wearing a blue shirt. The girl on the far left is wearing a pink shirt. On the right side of the sign, a female teacher with long brown hair is standing. She is wearing a pink long-sleeved shirt with a white collar and a brown skirt. She is holding a brown book in her left hand and gesturing with her right hand towards the sign. The background is a simple greyish-brown color.

ช่วง เล่าเรื่อง

เรื่อง วังตาเพชร

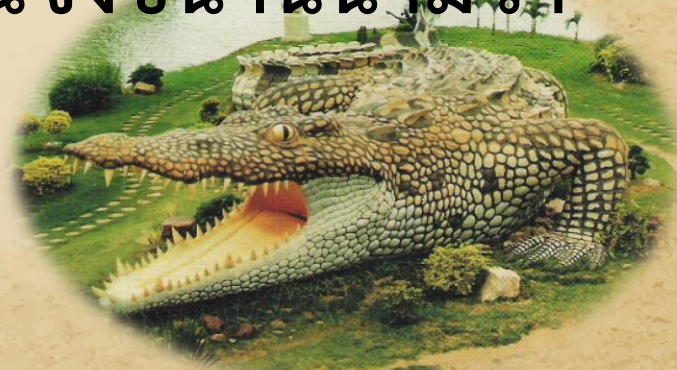
นานมาแล้วมีชายแก่อยู่คนหนึ่งนามว่า
ตาเพชร เป็นผู้ที่ร่ำเรียนวิชาเวทมนต์คาถา
ตาเพชรอาศัยอยู่กับเมีย ที่บ้านคอวัง บางปلام้า
อยู่ด้วยกันสองตายาย

วันหนึ่งตาเพชรจะพาเมียไปทำบุญ แยกเอง
ไม่มีเรือ แต่มีคาถาแปลงร่างเป็นจระเข้ แยกจึง
ร่างมนต์แปลงร่างเป็นจระเข้ตัวใหญ่มืมา
แล้วให้เมียเดินทางข้ามไปฝากโน้น เพื่อจะไป
ทำบุญที่วัด โดยทำพิธีเสกน้ำมนต์ไว้ชั้นหนึ่ง

ตาเพชรบอกเมียแกว่า ระหว่างเดิน
ข้ามไปให้ถือขันน้ำมนต์ไปด้วย และเมื่อข้าม
ถึงอีกฟากหนึ่งแล้ว ให้เอาน้ำมนต์รดที่หัวจระเข้
แล้วตัวเองก็จะกลับกลายเป็นคนดังเดิม แต่ครั้น
เมื่อเมียตาเพชรเดินมาถึงกลางแม่น้ำ

ชั้นน้ำมนต์เกิดตกลงเสียกลางแม่น้ำนั้น
ตาเพชรก็เลยไม่สามารถกลับกลายเป็นคน
ได้เช่นเดิม ต้องเป็นจระเข้ใหญ่วนเวียนอยู่ในบึง
แห่งนั้นจนสิ้นอายุไข ชาวบ้านจึงขนานนามว่า
บึงตาเพชร จนถึงปัจจุบัน

วรรณกรรมท้องถิ่น

วรรณกรรมมุขปาฐะและวรรณกรรม
ลายลักษณ์อักษรที่ถ่ายทอดในกลุ่มชนหนึ่ง
ในท้องถิ่นหนึ่งมาเป็นเวลานาน

วรรณกรรมท้องถิ่น

ผู้เล่าหรือผู้เขียนเป็นคนในท้องถิ่น
ถ่ายทอดให้แก่คนในท้องถิ่นเดียวกับตน
โดยการบอกเล่าหรือเขียนบันทึกไว้

นักเรียนทำกิจกรรม

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านวรรณกรรมท้องถิ่น

เรื่องที่ได้รับ แล้วจับใจความสำคัญของเรื่อง

เรื่อง ไกรทอง

ไกรทอง(จ.พิจิตร)

ชาละวันเป็นจระเข้เจ้า อาศัยอยู่ในถ้ำทองใต้บาดาล ในถ้ำทองจะมี จะกลายร่างเป็นคนได้ ชาละวันตอนกลายร่างเป็นคนจะเป็นหนุ่มรูปงาม โดยชาละวันเองมีเมียสาวสวยเป็นนางจระเข้ ๒ ตัวคือ วิมาลา และเลื่อมลายวรรณ ชาละวันเป็นหลานชายของ ท้าวราโพ ผู้เป็นจระเข้เจ้าที่อยู่ในศีลธรรม ไม่เคยจับสัตว์หรือมนุษย์กินเป็นอาหารและจะกินแต่ซากสัตว์ที่ตายแล้วเป็นอาหารเท่านั้น ชาละวันเมื่ออยู่ในถ้ำทองจะอิมิพิยไม่ต้องกินเนื้อ แต่ด้วยความมีนิสัยที่เป็นอันธพาล จึงชอบมาเมืองบนตามแม่น้ำลำคลอง จับคนที่เป็นชาวบ้านและสัตว์กินเพื่อความสนุกสนาน

ณ หมู่บ้านดงเศรษฐี แขวงเมืองพิจิตร มีพี่น้องฝาแฝดคู่หนึ่ง มีความงามเป็นที่เลื่องลือ ชื่อนางตะเภาแก้ว ผู้พี่และนางตะเภาทองผู้น้อง ทั้งสองเป็นบุตรเศรษฐีคำ และคุณนายทองมา วันหนึ่งนางตะเภาแก้วและนางตะเภาทองได้ลงไปเล่นน้ำที่หน้าบ้าน ช่วงเวลานั้นเจ้าชาละวัน ซึ่งเป็นจระเข้ได้ออกมาว่ายน้ำหาเหยื่อ เมื่อได้เห็นนางตะเภาทอง ก็ลุ่มหลงในความงาม จึงโผล่ขึ้นเหนือน้ำเข้าไปคาบนางตะเภาทองแล้วดำดิ่งไปยังถ้ำทอง อันเป็นที่อยู่ของเจ้าชาละวัน

เมียของชาละวัน คือ วิมาลา และเลื่อมลายวรรณ เห็นก็ไม่พอใจแต่ก็ห้ามสามีไม่ได้ เพราะเกรงกลัวจึงต้องยอมให้ตัวมีเมียเป็นมนุษย์อีกคน เมื่อนางตะเภาทองฟื้นขึ้นมาเจ้าชาละวันก็เกี่ยวพาราสี แต่นางตะเภาทองก็ไม่สนใจ เจ้าชาละวันจึงจำต้องใช้เวทมนตร์สะกดให้นางตะเภาทองหลงรัก และยอมเป็นภรรยาตั้งแต่นั้นมา

เศรษฐีคำและคุณนายทองมาโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก ที่นางตะเภาทองบุตรสาวคนเล็กถูกเจ้าชาละวันคาบไป และคิดว่าบุตรสาวตนคงตายไปแล้ว ด้วยความรักในบุตรสาวและความแค้นในเจ้าชาละวัน จึงประกาศออกไปว่าใครที่พบศพนางตะเภาทอง และสามารถปราบจระเข้ตัวนี้ได้จะมอบสมบัติของตนเองให้ครึ่งหนึ่ง และจะให้แต่งงานกับนางตะเภาแก้วด้วย แต่ก็ไม่มีหมอยจระเข้คนไหนสามารถปราบเจ้าชาละวันได้ นอกจากกลายเป็นเหยื่อของเจ้าชาละวันคนแล้วคนเล่า จนในที่สุดก็มีชายหนุ่มรูปงามนามว่า ไกรทอง ซึ่งได้ร่ำเรียนวิชาการปราบจระเข้จากอาจารย์คง จนมีความเก่งกล้า ได้อาสาปราบเจ้าชาละวัน แต่อาจารย์คงรู้ว่าเจ้าชาละวันเป็นพญาจระเข้มีอำนาจมาก และหนังเหนียว ฆ่าฟันไม่ตาย เนื่องจากมีเชื้อเพชรทำให้อยู่ยงคงกระพัน จึงได้มอบทองคำสดโลหะ, เทียนระเบิดน้ำ, เสื่อยันต์และลูกประคำปลุกเสก แก่ไกรทอง

รุ่งเช้าตั้งพิธีบวงสรวงพร้อมอ่านคาถา ทำให้เจ้าชาละวันเกิดร้อนลุ่มต้องออกจาก ถ้ำขึ้นมาต่อสู้กับไกรทอง ไกรทองกระโดดขึ้นบนหลังจระเข้ และแทงด้วยทองคำสดโลหะ ทำให้อาณของเชื้อเพชรเสื่อม หอกได้ทิ่มแทงเจ้าชาละวันจนบาดเจ็บสาหัส และได้หนีกลับไปถ้ำ แต่ไกรทองก็ใช้เทียนระเบิดน้ำตามไปต่อสู้อีกในถ้ำ ระหว่างที่เข้าไปในถ้ำไกรทองก็พบกับวิมาลา เมียของชาละวัน ด้วยความเจ้าชู้ซึ่งเกี่ยวพาราสี นางวิมาลาจนนางใจอ่อนยอมเป็นคู่ และบอกทางไปขงนางตะเภาทอง

ไกรทองตามมาต่อสู้กับเจ้าชาละวันในถ้ำต่อจนเจ้าชาละวันตาย และไกรทองก็ได้พาางตะเภาทองกลับขึ้นมา เศรษฐีดีใจมากจึงจัดงานแต่งงานให้ไกรทองกับนางตะเภาแก้ว พร้อมมอบสมบัติให้ครึ่งหนึ่ง แลมนางตะเภาทองให้อีกคน ไกรทองจอมเจ้าชู้ก็รับไว้ ด้วยความยินดี แต่ยังไม่จบแค่นั้นด้วยความเจ้าชู้ของไกรทองแม้ชาละวันตายไป ไกรทองก็ยังหลงรักกับนางวิมาลา จึงไปหาผู้ที่ถ้ำทอง และคิดจะพานางวิมาลาไปอยู่กับตัว โดยทำพิธีทำให้นางยังคงเป็นมนุษย์แม้ออกนอกถ้ำทอง นางตะเภาแก้วและนางตะเภาทองจับได้ว่า สามีไปมหาสูนางจระเข้ จึงไปหาเรื่องกับ นางในร่างมนุษย์จนนางวิมาลาหนีไม่ไหวกลับร่างเป็นจระเข้และไกรทองต้องออกไปห้ามไม่ให้เมียดึกกันและอาละจากนางวิมาลาด้วยใจอาวรณ

เรื่อง บางแม่หม้าย

บางแม่หม้าย (จ.สุพรรณบุรี)

มีเรื่องเล่ากันว่า มีชายหนุ่มสองพี่น้องผูกสมักรักใคร่สาวทางบ้านบางแม่หม้าย จนถึงได้สู่ขอและกำหนดนัดวันแต่งงาน เมื่อถึงกำหนดฝ่ายเจ้าบ่าวก็เลื่อนขบวนสำเภารับแขกมาที่บ้านแห่งหนึ่ง เรียกว่า บ้านบางซอซึ่งวงมโหรีได้บรรเลงเพลงมาตามทางอย่างสนุกสนาน แต่ที่สนุกที่สุดก็เมื่อเดินทางมาถึงย่านน้ำอันกว้างใหญ่ อุดมไปด้วยสัตว์น้ำที่ดุร้าย คือ จระเข้ได้เกิดพายุใหญ่พัดจนสำเภาล่มจึงเรียกสถานที่แห่งนั้นว่า บ้านสำเภอล่ม หรือสำเภาทะลายปัจจุบันเรียก บ้านสำเภาทอง

เมื่อเรือล่ม บางคนก็จมน้ำตาย บางคนก็ถูกจระเข้คาบไป เจ้าบ่าวถูกจระเข้คาบว่ายไปทางทิศเหนือถึงบ้านเจ้าสาวเมื่อพบเจ้าสาวเห็นก็จำได้จึงไปบอกเจ้าสาว.. เจ้าสาวเสียใจมากวิ่งตามตลิ่งตามดูเจ้าบ่าวไปจนถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งไม่อาจตามไปได้ทันท่วงทีจึงได้แต่แลมองไปจนสุดสายตาที่ที่เจ้าสาวยืนมองอยู่นี้ ต่อมาเรียกว่า วัดบ้านสุด

แม้กระนั้นนางก็มีได้ทอดอ้อมง่าหน้าติดตามไปเรื่อย ๆ จนเหนื่อยอ่อนจึงนั่งพักที่โคกแห่งหนึ่งต่อมาได้ชื่อว่า "โคกนางอ่อน" เมื่อหายเหนื่อย นางก็ตามต่อไปอีกจนถึงโพนาเงาต่อมานางได้ข่าวว่า มีจระเข้คาบคนรักไปทางทิศใต้ จึงย้อนกลับมาและพบศพนางจึงนำศพมาเผาปนกิจที่วัดต่อมาวันนั้นชื่อว่า "วัดศพ" ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นวัดประสมสุขและบ้านเจ้าสาวจึงได้ชื่อว่า "บางแม่หม้าย" มาจนทุกวันนี้

เรื่อง สองพี่น้อง

สองพี่น้อง (จ.สุพรรณบุรี)

ที่จังหวัดสุพรรณบุรีมีคลองอยู่คลองหนึ่ง เรียกว่า "คลองสองพี่น้อง" ปัจจุบันอยู่ในท้องที่อำเภอสองพี่น้อง เรื่องนี้มีนิทานเล่ากันมาแต่โบราณว่า

สมัยหนึ่งมีชายสองคนพี่น้องอาศัยอยู่ที่คลองนี้ ทั้งสองมีอาชีพทำไร่ทำสวน ฐานะค่อนข้างมีอันจะกิน และรูปร่างหน้าตาก็หล่อเหลาเอาการ เป็นที่หมายปองของสาวในบ้านเดียวกัน แต่ชายหนุ่มทั้งสองหาสนใจไม่ ต่อมาไม่นานทั้งสองได้ข่าวว่ามีสาวงามสองคนอยู่ในตำบลท้องที่อำเภอบางปลาม้า หญิงทั้งสองนี้สวยงามมาก ชายทั้งสองพี่น้องจึงคิดต้องการนางมาเป็นคู่ครองทั้งสองคน ต่อมาสองพี่น้องได้จัดเถาแก่ไปสู่ขอ พ่อแม่ฝ่ายหญิงเมื่อได้ฟังคุณสมบัติของฝ่ายชายก็ไม่รังเกียจ และเห็นว่าลูกสาวของตนอายุสมควรที่จะมีคู่ครองได้แล้ว จึงตอบตกลง "เมื่อมาสู่ขอลูกสาวของฉันทันใดก็ไปแต่งทั้งที ก็ขอให้สมกับหน้าตา ฐานะหน่อยหนึ่งจะได้ไหม" พ่อขอฝ่ายหญิงกล่าวกับเถาแก่ ฝ่ายหญิงต้องการให้จัดขบวนขันหมากลงเรือสำเภาให้ใหญ่โต จะได้เป็นที่เชิดหน้าชูตาของชาวบ้านแถวนี้

ครั้งถึงวันกำหนดนัด ฝ่ายชายก็จัดเครื่องขันหมากและเครื่องใช้ในการแต่งงานลงเรือสำเภา มีมิโหรี ปี่พาทย์ครบครัน เมื่อได้ฤกษ์ขบวนขันหมากพร้อมทั้งเจ้าบ่าวทั้งสอง ก็เริ่มเคลื่อนที่จากคลองสองพี่น้องออกไปทางแม่น้ำสุพรรณขึ้นไปทางเหนือมุ่งหน้าไปบ้านเจ้าสาว

ขณะที่เรือแล่นไป นักดนตรีก็เล่นดนตรีดังไปตลอดทาง จนถึงตำบลหนึ่ง เมื่อนักดนตรีเปลี่ยนเพลง มาเล่นซอ ชาวบ้านจึงเรียกที่แห่งนั้นว่า "บางซอ" เพราะนักดนตรีไปเล่นซอที่นั่น เมื่อแล่นไปอีกไม่นาน เสียงดนตรีก็ยิ่งดังครึกครื้น สนุกสนาน ผู้คนในเรือก็ร้องรำกัณฑ์ได้หยุดที่แห่งนั้นจึงเรียกว่า "บ้านสนุก"

เมื่อเรือขบวนขันหมากเลยบ้านสี่สนุกไปได้ไม่นาน ก็เกิดเหตุการณ์อย่างไม่คาดคิดขึ้น คือ เรือสำเภาที่บรรทุกทั้งคนทั้งเครื่องใช้ไม่สอยสำหรับงานแต่งงานได้เกิดอุบัติเหตุอัปปางล่มลง คนที่มากับขบวนขันหมาก และสิ่งของเครื่องใช้จมหายไปในน้ำหมด ดังนั้น ตรงที่เรือสำเภาล่มนั้นปัจจุบันจึงเรียกว่า "สำเภาทลาย" ส่วนเจ้าบ่าวสองพี่น้องจมน้ำตายทั้งคู่ ฝ่ายเจ้าสาวทั้งสองสมกับเป็นเจ้าสาวรอขบวนขันหมากด้วยใจระทึก ต่างคนก็คิดถึงเจ้าบ่าวของตนเองว่าหน้าตาหล่อเหลาแค่ไหน แต่เมื่อมีคนมาส่งข่าวว่าขบวนเรือขันหมากของสองพี่น้องล่มลงกลางแม่น้ำเสียแล้ว และเจ้าบ่าวของเธอก็จมน้ำตายด้วย หญิงทั้งสองเสียใจมาก เธอร้องไห้คร่ำครวญอย่างน่าเวทนา ต่อมาชาวบ้านจึงเรียกบ้านที่หญิงทั้งสองอยู่ว่า "บ้านแม่หม้าย" ซึ่งปัจจุบันก็ขึ้นอยู่กับอำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

เรื่อง วัดพนัญเชิง

วัดพนัญเชิง (จ.อยุธยา)

วัดพนัญเชิง เป็นวัดใหญ่ที่สำคัญวัดหนึ่งในจังหวัดอยุธยา ตั้งอยู่ที่แหลมบางกะจะ เป็นวัดที่มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ซึ่งชาวบ้านนับถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์กันมาก ตำนานเกี่ยวกับการสร้างวัดพนัญเชิงนั้นมีมาแต่ก่อนการสร้างกรุงศรีอยุธยา เรื่องราวของพระเจ้าสายน้ำผึ้งกับพระนางสร้อยดอกหมากนั้น มีกล่าวไว้ในพงศาวดารเหนือ ฟังดูเหมือนเรื่องเลื่อนลอย แต่นักประวัติศาสตร์และนักโบราณคดีได้ค้นคว้าแล้วปรากฏว่า พระเจ้าสายน้ำผึ้งนั้นมีตัวจริง เคยเป็นกษัตริย์ซึ่งครองเมืองเก่าที่ตั้งอยู่ที่หนองโสน ก่อนที่พระเจ้าอู่ทองจะสร้างกรุงศรีอยุธยา และเป็นผู้สร้างวัดสำคัญ คือ "วัดพนัญเชิง" และ "วัดมงคลบพิตร" ซึ่งยังปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

ตำนานเกี่ยวกับพระเจ้าสายน้ำผึ้งและพระนางสร้อยดอกหมากเล่าว่า ครั้นนั้นกษัตริย์ครองกรุงอโยธยา สิ้นพระชนม์ลง ไม่มีรัชทายาทสืบสันตติวงศ์ บรรดาอำมาตย์จึงปรึกษากันหาคนดีมีบุญมาเป็นกษัตริย์ต่อไป โดยให้เสียดายเรือพระที่นั่ง เรือพระที่นั่งนั้นก็ลอยไปจอดกลางทุ่งนาแห่งหนึ่ง ซึ่งเด็กเลี้ยงควายกำลังเล่นกันอยู่

เด็กคนหนึ่งเล่นเป็นกษัตริย์ ตัดสินลงโทษประหารชีวิตเพื่อนอีกคนหนึ่งโดยไม่ผิดทำเป็นดาบ พอเพชฌฆาตลงดาบปรากฏว่าเด็กขวานานั้นคอขาดกระเด็นไปตามคำสั่ง บรรดาอำมาตย์เห็นเป็นเหตุอัศจรรย์ จึงเชิญเด็กขวานานี้ขึ้นเป็นกษัตริย์ครองกรุงอโยธยาสืบมา

ทางฝ่ายพระเจ้ากรุงจีน มีธิดาบุญธรรมซึ่งกล่าวกันว่าเกิดจากจันทมา จึงได้นามว่า "สร้อยดอกหมาก" มีสิริโฉมงดงาม ครั้นนางเจริญวัยโอรสได้ทำนายนางจะได้เป็นคู่ครองของกษัตริย์แห่งเมืองอโยธยา พระเจ้ากรุงจีนจึงสาสน์มายังพระเจ้ากรุงอโยธยาถวายนางเป็นชายา

พระเจ้ากรุงอโยธยาได้รับสาสน์นั้นก็มีความยินดี รีบจัดกระบวนเรือออกไปรับตัวนาง ขณะที่เรือพระที่นั่งผ่านไปถึงวัดปากคลอง ได้ทอดพระเนตรเห็นรวงผึ้งใหญ่เกาะอยู่ที่ใต้ช่อฟ้า จึงทรงอธิษฐานว่าหากพระองค์มีบุญญาธิการ จะได้ปกครองบ้านเมืองให้ร่มเย็นเป็นสุข ขอให้น้ำผึ้งหยดลงมาที่เรือ ครั้นเห็นหัวเรือเข้าไป น้ำผึ้งก็หยดลงมาที่หัวเรือดังกล่าว อธิษฐาน ผู้ที่เห็นเหตุการณ์จึงพากันขนานพระนามว่า "พระเจ้าสายน้ำผึ้ง"

เมื่อพระองค์เสด็จถึงเมืองจีน พระเจ้ากรุงจีนได้รับเสด็จและจัดการอภิเษกสมรสให้อย่างสมพระเกียรติ จากนั้นพระเจ้าสายน้ำผึ้งก็ให้พระนางสร้อยดอกหมากเสด็จกลับกรุงอโยธยา ครั้นมาถึงบริเวณที่เป็นวัดพนัญเชิงในปัจจุบัน พระเจ้าสายน้ำผึ้งก็ให้พระนางสร้อยดอกหมากเฝ้าอยู่ในเรือพระที่นั่ง ส่วนพระองค์เสด็จเข้าพระราชวังเพื่อเตรียมรับเสด็จครั้นเรียบร้อยแล้วก็ให้คนมาเชิญเสด็จพระนางสร้อยดอกหมากเข้าไปในวัง แต่พระนางสร้อยดอกหมากเกิดความน้อยพระทัยที่พระเจ้าสายน้ำผึ้งไม่เสด็จออกมารับเอง จึงรับสั่งว่าถ้าไม่เสด็จออกมารับก็จะไม่เข้าไป ครั้นคนนำความไปกราบทูล พระเจ้าสายน้ำผึ้ง ทรงเห็นเป็นเรื่องขบขัน รับสั่งว่านางอุตสาห์มาจากเมืองจีนมาถึงตรงนี้แล้ว ถ้าไม่ยอมขึ้นมา ก็เชิญประทับอยู่ในเรือพระที่นั่งนั้นเถิด

เมื่อพระนางสร้อยดอกหมากได้ทรงทราบความก็ยิ่งน้อยพระทัยมากถึง กับทรงกลั่นใจตาย เมื่อพระเจ้าสายน้ำผึ้งเสด็จออกไปรับและได้ทรงทราบก็เศร้าโศกเสียพระทัยยิ่งนัก จึงเชิญศพนางไปพระราชทานเพลิงศพและให้สร้างพระอารามขึ้นตรงบริเวณที่พระราชทานเพลิงศพ พระราชทานนามว่า "วัดพระนางเชิง" ซึ่งต่อมาเรียกเพี้ยนไปว่า "วัดพนัญเชิง"

เรื่อง เขานมนาง

เขานมนาง (จ.สุพรรณบุรี)

ตำนานเรื่องเขานมนาง หรือ บางนางบวช เกิดในเขตจังหวัดสุพรรณบุรีและอ่างทอง กล่าวกันว่า ครั้งหนึ่ง มีหญิงงามชื่อพิมสุราลัย มีรูปร่างหน้าตาสวยงามเป็นที่หมายปอง ของบรรดาชายหนุ่มหลายคน ชายหนุ่มเหล่านั้นพยายามแย่งชิงนาง จนเกิดเป็นเรื่องราวทะเลาะวิวาทกัน

ทำให้นางพิมสุราลัยไม่พอใจ ในที่สุดนางก็ตัดสินใจหนีเข้าไปอยู่ในป่าตามลำพัง ทำมาหากิน ด้วยการปลูกข้าวและทอผ้า แต่เคราะห์กรรมยังตามไปถึงในป่า มีพรานป่าคนหนึ่งชื่อตาสินนท ได้เห็นนางเข้า และเกิดความรัก ตาสินนทเป็นคนมีเวทมนตร์จำแลงแปลงกายได้ จึงแปลงกายเป็นงูเข้าไปแอบซ่อนอยู่ในกระท่อม ของนางพิมสุราลัย ครั้นนางเข้าไปในกระท่อม งูแปลงก็เลื้อยเข้าไปรัดนางไว้ นางพิมสุราลัยตกใจ จึง คว่ำมีดฟันงูนั้นจนตาย เมื่อสิ้นชีวิตเวทมนตร์ก็เสื่อมลงร่างของงูจึงกลับคืนเป็นพรานป่า นางพิมสุราลัยรู้ตัวว่า ผ่าคนตายก็มีความตกใจและเสียใจมาก

นางคิดแค้นใจว่า ความสวยงามของนางเป็นเหตุให้เกิดเรื่องเดือดร้อนต่าง ๆ จน ต้องหนีมาอยู่ในป่า ก็ยังไม่พ้น จึงคว่ำเอามีดมาตัดนมทั้งสองข้างขว้างทิ้งไป กลายเป็นเขา ๒ ลูก ชื่อ "เขานม" นางอยู่ในจังหวัด สุพรรณบุรี จากนั้นนางก็ขัดเซพเนจรไป ตามลำพังในกลางป่า ตกคําก็อาศัยนอนในวัด วัดที่นางพิมสุราลัย ไปอาศัยนอนนั้น ต่อมาได้ชื่อว่า "วัดนางนอน" ท้ายที่สุด นางก็ได้ไปบวชอยู่บนเขาแห่งหนึ่ง เขานั้น จึงได้ชื่อว่า "เขาบางนางบวช"

นอกจากนั้น ยังมีหมู่บ้านในแขวงเมืองอ่างทองที่เล่ากันว่านางเคยไปถือศีลอยู่ ชื่อว่า "บ้านไผ่" จำศีล ส่วนบ้านเดิมของนางพิมสุราลัยที่จังหวัดสุพรรณบุรีนั้น ปัจจุบันชื่อ "บ้านเดิมบาง"

ที่มา : www.kapook.com

เรื่อง ตำนานตะขาบ กับเกาะช้าง

ตำนานตะขาบกับเกาะช้าง

แต่ก่อนกาลนานโซ ยังมีตะขาบยักษ์อาศัยอยู่บนเกาะกลางทะเลแห่งหนึ่ง ในสมัยนั้น ตะขาบยังไม่มีลำตัวเป็นปล้องๆ อย่างที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน อาหารของตะขาบยักษ์ ก็คือช้างที่อาศัยอยู่บนเกาะนั้นเอง มันกินช้างทุกวันๆ ละตัว เมื่อกินเนื้อหมดมันก็เอาระดุกและงากองไว้ในที่เดียวกัน นานวันเข้าระดุกและงาช้างก็มีปริมาณเพิ่มขึ้นเป็นกองสูงปานภูเขาเล็กๆ ทีเดียว มันหวงระดุกและงาช้างมาก ไม่ยอมให้ใครมาขยับเขยื้อนเอาไปไหนโดยเด็ดขาด

วันหนึ่ง มีพ่อค้าเรือสำเภาแล่นเรือมาเที่ยวและเห็นระดุกและงาช้างก็คิดจะนำไปขายจึงได้หาคนมาช่วยขนลงเรือจนหมดสิ้นแล้วแล่นเรือสำเภากลับไป ตะขาบยักษ์มาพบว่าการระดุกและงาช้างทั้งหมดหายไป จึงเกิดความโมโห วิ่งวนวนเวียนอยู่บนเกาะตามหาก็ไม่พบ ครั้นมองออกไปกลางทะเลเห็นเรือสำเภารรทุกงาและระดุกไปจึงกระโดดลงน้ำติดตามไปทันที ในท้องทะเลแห่งนั้น ยังมีขุนาตุใหญ่ตัวหนึ่งซึ่งเป็นพญาปูยักษ์ครองอำนาจอยู่ในทะเลทุก ๆ ๗ วัน มันจะขึ้นมากินอาหาร ๑ ครั้ง วันนั้นเป็นวันครบกำหนดที่มันต้องขึ้นมาหาอาหาร วิธีการจับสัตว์กินเป็นอาหารก็คือ คอยอ้าก้ามใหญ่ไว้ พอสัตว์ว่ายผ่านน้ำมาก็จับทันที ขณะอ้าก้ามอยู่นั้น ปรากฏว่า เรือสำเภาของพ่อค้าแล่นรอดผ่านเข้าไป มันเห็นว่าเป็นคนจึงไม่จับ พอเรือสำเภาผ่านไปได้สักครู่ ตะขาบยักษ์ก็ไล่ติดตามมา แต่ตะขาบตัวใหญ่กว่าเรือสำเภามาก จึงรอดก้ามปูไม่ได้ก็พยายามคืบไปทีละนิด เมื่อตะขาบขยับเข้าไป ปูรู้สึกก้ามจึงจับตะขาบ ตะขาบก็ดิ้นครั้งหนึ่ง ตะขาบถูกปูจับก็พยายามดิ้นหนีหลุดรอดไป ตะขาบดิ้นทีหนึ่ง ปูก็จับครั้งหนึ่งเป็นอย่างนี้เรื่อยไป

ตะขาบไม่ลดละความพยายามมันดันไปที่ละน้อย จนกระทั่งหลุดพ้นจากก้ามปู แต่ได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัสและหมดเรี่ยวแรงไม่อาจติดตามเรือสำเภาได้ ลำตัวของมันก็กลายเป็นปล้อง ๆ ด้วยความเจ็บปวดจึงเดินทางกลับมาฟ้องพระฤๅษีว่าถูกปูหนีบระบมไปหมด ฤๅษีไม่อาจช่วยอะไรได้แล้วจึงบอกว่าเจ้าตะขาบต้องตายโดยตายวันละปล้อง ตะขาบเสียใจมาก ถ้าฤๅษีมีมานอนรอความตายที่เกาะของตนวันคืนล่วงไปตะขาบก็ค่อยๆ ตายไปวันละปล้องๆ ตามรอยที่ปูหนีบไว้ จนกระทั่งตายสนิท ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ตะขาบจึงมีปล้องมาจนทุกวันนี้เกาะที่ตะขาบอาศัยอยู่ มีช้างอยู่เป็นจำนวนมากเมื่อไม่มีตะขาบคอยกินมันจึงเรียกเกาะนั้นว่าเกาะช้างมาจนทุกวันนี้